

Sygn. akt VII Ka 195/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 marca 2019 roku

Sąd Okręgowy w Olsztynie w VII Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący: SSO Leszek Wojgienica (spr.)

Protokolant: st. sekr. sąd. Marzena Wach

przy udziale oskarżyciela kom. Agnieszki Szlachtowicz – Pelawskiej

po rozpoznaniu w dniu 25 marca 2019 roku

sprawy M. S., syna H. i T. z d. M., urodzonego (...) w O., obwinionego o wykroczenia z art. 89 § 1 kw i in., na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego od wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w O. z dnia 08 stycznia 2019 roku, w sprawie(...)

I. Zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że łagodzi wymierzoną obwinionemu karę grzywny do kwoty 1500 (jednego tysiąca pięciuset) złotych, a w pozostałym zakresie wyrok ten utrzymuje w mocy;

II. Obciąża obwinionego zryczałtowanymi wydatkami postępowania odwoławczego w kwocie 50 (pięćdziesięciu) złotych i jedną opłatą za obie instancje w kwocie 150 (stu pięćdziesięciu) złotych.

VII Ka 195/19

UZASADNIENIE

M. S. został obwiniony o to, że:

I. w dniu 14.07.2018 r. o godz. 11:42 w O. na skrzyżowaniu ul. (...) z ul. (...), kierując samochodem m-ki B. o nr rej (...), nie zastosował się do znaku P-8a i z pasa ruchu przeznaczanego do jazdy na wprost wykonał manewr skrętu w lewo a ponadto nie zastosował się do wskazań sygnalizacji świetlnej i wjechał za sygnalizator przy nadawanym czerwonym sygnale świetlnym dla jego kierunku ruchu , to jest o wykroczenie z art. 89 § 1 kw w zw. z § 87 ust 1 pkt 1 i § 95 rozporządzenia w sprawie znaków i sygnałów drogowych;

II. w dniu 30.04.2018 r. o godz.09:19 w O. na skrzyżowaniu ul. (...) z ul. (...) kierując samochodem m-ki B. o nr rej (...) nie zastosował się do znaku P-8a i z pasa ruchu przeznaczanego do jazdy na wprost wykonał manewr skrętu w lewo zmuszając prawidłowo jadącą kierującą pojazdem m-ki S. o nr rej. (...) J do hamowania czym spowodował zagrożenie dla bezpieczeństwa w ruchu drogowym, to jest o wykroczenie z art. 86 § 1 kw w zw. z § 87 ust 1 pkt 1 rozporządzenia w sprawie znaków i sygnałów drogowych.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w O. z dnia 08 stycznia 2019 roku, w sprawie (...)

I. obwiniony M. S. został uznany za winnego zarzucanych mu czynów z tym ustaleniem iż czyn opisany w pkt I uzupełniono po zwrocie „dla jego kierunku ruchu „ o zwrot powodując zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym” i przyjęto, że stanowi on wykroczenie z art. 86 § 1 kw w zw. z art 92 § 1 kw w zw. z art. 9 § 1 kw, i na podstawie art. 86 § 1 kw w zw. z art. 9 § 2 kw został skazany na karę grzywny w wymiarze 5000 (pięciu tysięcy) złotych;

II. na podstawie art. 119 § 1 kpw w zw. z art. 118 § 1 kpw w zw. z § 1 rozporządzenia w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty sądowej od wniosku o wznowienie postępowania

w sprawach o wykroczenia oraz art. 3 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych obciążono obwinionego zryczałtowanymi wydatkami postępowania w kwocie 50 (pięćdziesięciu) złotych i opłatą w kwocie 500 (pięciuset) złotych.

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca, który zaskarżył go na korzyść obwinionego w zakresie orzeczenia o karze, zarzucając rażąco niewspółmierność wymierzonej obwinionemu grzywny, w najwyższym przewidzianym w ustawie wymiarze w sytuacji, gdy analiza materiału dowodowego sprawy, w tym w szczególności okoliczności przedmiotowo – podmiotowych, postawy obwinionego oraz jego sytuacji osobistej i majątkowej dowodzi, że wymierzenie kary grzywny w kwocie 400 złotych będzie wystarczające dla osiągnięcia celów związanych z prewencją indywidualną i generalną.

Sąd odwoławczy zważył, co następuje:

Apelacja zasługiwała na uwzględnienie, acz nie w stopniu oczekiwanym przez skarżącego.

Zaskarżenie wyroku w zakresie orzeczenia o karze nie zwalniało od obowiązku jego kontroli poza granicami zaskarżenia, w kontekście bezwzględnych przyczyn odwoławczych oraz rażąco niesprawiedliwości orzeczenia w tej części, w której uzyskało ono „zawieszony” walor prawomocności. Przesłanek do ingerencji w zaskarżony wyrok w tej części nie dostrzeżono.

Czyny przypisane obwinionemu zostały zakwalifikowane z art. 86 § 1 kw. Ich okoliczności, co celnie dostrzegł sąd a quo, wskazują na działanie nie tylko zawinione, co zawinione umyślnie. Sąd dostrzegł też to, że obwiniony był wcześniej karany za wykroczenia drogowe. Nie jest to niestety wystarczające by wykazać, że w konkretnym przypadku stopień zawinienia, jak też stopień społecznej szkodliwości obydwu czynów uzasadnia najwyższy, przewidziany w ustawie, wymiar kary grzywny. Sąd co prawda ocenił jako okoliczność obciążającą także stopień zagrożenia bezpieczeństwa ruchu drogowego (znaczny), jednakże wnikliwa analiza nagrań z obydwu zdarzeń oraz zeznań kierującej pojazdem P. w zakresie, w jaki oceniała stopień zagrożenia bezpieczeństwa stworzonego pasażerom prowadzi do wniosku, że stopień stworzonego przez obwinionego zagrożenia znaczny nie był i mieścił się w dolnych granicach definicji znamienia „zagrożenia bezpieczeństwa”, wytyczonych normą art. 86 § 1 kw. Dość pobeźnie oceniono też stopień społecznej szkodliwości sprawcy, w oparciu o czas dzielący obydwie czyny, jak też dotychczasową karalność za wykroczenia. Z informacji na k. 22-24 wynika co prawda, że obwiniony był karany za wykroczenia drogowe wielokrotnie, ale na przestrzeni blisko 11 lat. Ostatnio karany był natomiast w listopadzie 2017 roku za wykroczenie polegające na naruszeniu obowiązku używania pasów bezpieczeństwa. Przywołanie powyższej okoliczności nie uzasadnia wymierzenia najwyższej kary grzywny przewidzianej w ustawie za dwa przypisane aktualnie wykroczenia drogowe. Tym bardziej, że w ruchu drogowym kierowcom przyznawany jest limit roczny punktów karnych (24), do którego mogą być pełnoprawnymi uczestnikami ruchu (rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 25 kwietnia 2012 roku w sprawie postępowania z kierowcami naruszającymi przepisy ruchu drogowego). Z perspektywy sytuacji osobistej i materialnej obwinionego, posiadającego dwoje dzieci i osiągającego dochód miesięczny w kwocie 3000 zł, orzeczona kara jawi się natomiast jako rażąco niewspółmiernie surowa, niezależnie od wcześniej przywołanych okoliczności.

Zgodzić się należy ze skarżącym, że kiedy w jednej z połączonych do rozpoznania spraw kierowano wobec obwinionego wnioski o ukaranie pojawił się też postulat oskarżyciela o wymierzenie mu kary grzywny w kwocie 200 złotych. Stąd zapewne, w wyniku zastosowania iloczynu tej kwoty oraz ilości podlegających nowemu osądowi wykroczeń, pojawił się postulat apelacji o złagodzenie kary grzywny do kwoty 400 zł. Tutaj jednakże winien wkroczyć argument sądu a quo, odwołujący się do wyraźnej tendencji obwinionego do łamania jednej kategorii zasad ruchu drogowego, postulujący wymierzenie kary eliminującej tę tendencję. O ile, jak wcześniej wykazano, nie sposób uznać by czyny obwinionego charakteryzowały się znacznym stopniem społecznej szkodliwości od strony stopnia stworzonego zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym, uzasadniającym orzeczenia kary grzywny w najwyższym przewidzianym w ustawie wymiarze, to już dostrzeżenie bliskości czasowej tych czynów i ich wyjątkowego podobieństwa, gdy chodzi o sposób i cel działania obwinionego (skrócenie czasu niezbędnego do pokonania drogi w niezbyt przyjaznym dla uczestników tego ruchu mieście, jakim jest O. poprzez oczywiście, zamierzone, łamanie

wskazanych w czynach przypisanych zasad ruchu drogowego) dowodzi konieczności orzeczenia kary dolegliwej, stwarzającej barierę dla ewentualnego naruszania zasad bezpieczeństwa ruchu drogowego w przyszłości. Stąd też złagodzone wymierzoną obwinionemu karę grzywny do kwoty 1500 zł uznając, że jej wymiar sprowadzony został do kwoty adekwatnej do stosunków majątkowych obwinionego oraz stopnia społecznej przypisanych mu czynów (art. 437 § 1 i 2 kpk w zw. z art. 438 pkt 3 i 4 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw).

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 121 § 1 kpw, § 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania ... w sprawach o wykroczenia (Dz.U. Nr 118 poz. 1269 z 2001 roku), art. 21 pkt 2 w zw. z art. 3 ust. 1 i art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz.U. Nr 49 poz. 223 z 1983 roku z późn. zmianami).